

"DAT HET ZO ERG ZOU ZIJN HAD IK NOOIT VERWACHT"

INGES KINDEREN BLEVEN NA DE SCHEIDING BIJ HUN VADER WONEN

Inge: "Mama, ik wil bij jou wonen en bij papa logeren." Als de dag van gisteren hoor ik hoe mijn dochtertje Lianne op haar vierde aan me vroeg of ze bij mij mocht blijven wonen nadat ik scheidde van mijn man Thomas. Ik kan mezelf nog steeds voor mijn hoofd slaan dat ik toen niet naar haar heb geluisterd. Maar het was niet verstandig, werd me van alle kanten benadrukt. Na een huwelijk van vijftien jaar verliet ik mijn man. Hij zou in ons huis blijven wonen en ik wilde onze kinderen niet uit hun vertrouwde omgeving weghalen. Ik wist niet eens waar ik zou gaan wonen, of hoe ik aan mijn geld moest komen. Het was zo'n onzekere situatie dat mijn kinderen voor mijn gevoel beter af waren bij hun vader. Het was de moeilijkste beslissing uit mijn leven, maar Thomas was altijd een geweldige vader geweest en ik vertrouwde hem voor duizend procent."

ZIJN NIEUWE VRIENDIN

"In het begin leek het een prima oplossing. Ik zag onze kinderen dagelijks en was eigenlijk kind aan huis in mijn oude huis. Ik had nog altijd mijn sleutel en kon langskomen wanneer ik wilde. De problemen begonnen toen Thomas bijna een jaar later een relatie kreeg met Sandra. Vrij snel trok zij met haar kinderen bij Thomas in en samen vormden zij een nieuw gezin. In eerste instantie was ik blij voor Thomas. Ik had hem enorm gekwetst door hem te verlaten en gunde hem een nieuwe liefde. Pas veel later werd duidelijk dat zijn nieuwe

vriendin geen zin had in onze kinderen en zij daar flink de dupe van werden. Als ik op dat moment had geweten wat ik jaren daarna hoorde, had ik ze meteen bij me gehouden. Zelfs ontvoerd, als dat nodig was. Ik wist niet precies hoe Sandra mijn kinderen behandelde, maar ik had er geen goed gevoel bij. Terwijl het altijd heel vrolijke kinderen waren geweest, trokken ze zich steeds meer in zichzelf terug. Lianne, die zo mak als een lammetje was, werd door Sandra en Thomas naar de hulpverlening gestuurd omdat zij haar 'onhandelbaar' vonden. Mark deed het steeds slechter op school en verstopte zich huilend op mijn wc als hij weer terug moest naar zijn vader. Per brief liet Thomas me weten dat ik mijn sleutel moest inleveren en dat ik mijn kinderen nog maar eens in de twee weken een weekend mocht zien. Regelmatig stond ik ze op te wachten bij hun school, om ze toch nog even te kunnen zien. Sandra was me dan voor en vloog naar binnen om ze op te halen en via de achteruitgang de auto in te duwen. Als de kinderen bij mij waren, vroeg ik hoe ze het bij hun vader hadden en of Sandra aardig was. Ze gaven nietszeggende antwoorden en deden alsof er niets aan de hand was. Later hoorde ik dat ze bang waren om iets te vertellen, omdat ik natuurlijk zou ingrijpen en zij dan misschien nooit meer naar mij zouden mogen. Natuurlijk probeerde ik met Thomas te praten over onze kinderen, maar hij leek totaal niet meer op die lieve vader en de man met wie ik vijftien jaar samen was geweest."

ASSEPOESTER

"Een jaar nadat Sandra bij Thomas was komen wonen, werd ik door de juf van Mark gebeld dat het niet goed ging. Het weekend daarna was hij bij mij weer helemaal overstuurd. Dat was de druppel, ik besloot hem bij mij te houden. Het kort geding dat Thomas vervolgens aangespande, heeft hij verloren. Mark was door het dolle van blijdschap. Denise en Lianne wilden bij hun vader blijven wonen. Denise om Lianne te beschermen, Lianne omdat ze haar vader niet wilde kwetsen.

Pas toen Mark veilig bij mij woonde, begon hij beetje bij beetje te vertellen hoe ze werden behandeld. Denise moest vanaf het begin geregeld het huishouden doen en later zelfs koken. Speelgoed dat ik voor mijn kinderen kocht, ging rechtstreeks naar de kinderen van Sandra, net als nieuwe kleding. Toen de dochter van Sandra een vaas kapot had gegooid, werden de spaarpotten van Denise en Lianne geleegd om een nieuwe te kopen. Lianne werd zelfs wel eens zonder eten naar bed gestuurd. Dat het zo erg zou zijn, had ik nooit verwacht. Ik was verbijsterd dat Thomas zijn kinderen zó kon behandelen. Keer op keer vroeg ik mijn meiden of ze ook niet liever bij mij wilden wonen. Pas maanden later gaf Denise dat toe, maar dan wilde ze het wel in goed overleg doen met Thomas. Ik vond het bewonderenswaardig dat ze zo haar best deed om de band met haar vader niet helemaal kapot te laten gaan. Maar Denise werd door hem zonder pardon met

een doos vol bij elkaar gepakte spullen op straat gezet. Toen ik haar kwam oppikken, stond ze als een afgedankt vogeltje voor ons oude huis. Het brak mijn hart. Lianne kreeg ik daarna twee maanden niet te zien, omdat ze bang waren dat ze ook haar kwijt zouden raken. Ze hebben haar toen enorm verwend. Het eerste het beste weekend dat ze weer bij me was, heb ik haar inderdaad niet meer teruggebracht. Van Thomas heb ik daar nooit wat over gehoord."

SCHULDGEVOEL

"Denise, Mark en Lianne zijn nu tien jaar bij hun vader weg en hebben het contact met hem verbroken. Nog steeds hoor ik nieuwe verhalen over akelige dingen die ze in de periode bij Thomas hebben meegemaakt. Dat snijdt als een mes door mijn hart, dan loop ik huilend de kamer uit. Ook al zijn ze nu volwassen, ik geef ze zoveel mogelijk hun zin. Mark waait met alle winden mee, de ene dag wil hij de handel in, de andere dag weer iets heel anders doen. Normaal had ik hem strenger aangepakt, nu denk ik: hij heeft al zo veel meegemaakt. Ik weet wel dat het niet goed is, maar ik voel me zó schuldig. Van mijn scheiding met Thomas heb ik geen spijt, wel dat ik niet heb kunnen voorkomen dat Sandra een wig heeft gedreven tussen ons als ouders. Het heeft ook mijn toekomst beïnvloed. Ik heb me verdiept in echtscheidingsrecht en conflictbemiddeling om andere ouders te begeleiden bij het uit elkaar gaan en zo te voorkomen dat hun kinderen in de vuur-

linie terecht komen. Inmiddels ben ik mijn eigen echtscheidingsbemiddelingsbureau begonnen. Voor Denise, Mark en Lianne is het te laat, maar ik hoop dat ik zo kan voorkomen dat andere kinderen moeten doormaken wat zij doormaakten." □

Lianne: "Het schuldgevoel van mijn moeder vind ik onzin. Zij heeft gedaan wat ze dacht dat het het beste voor ons was en kon helemaal niet weten hoe rot het was bij Sandra en mijn vader. Mijn moeder heeft wel duizend keer gezegd dat ze het vreselijk vindt dat wij door haar in die situatie terecht zijn gekomen. Het geeft mij juist weer een schuldgevoel als ik merk hoe erg zij er nog mee zit. Vanaf het moment dat ik bij haar ben, heb ik een superjeugd gehad."

RS

- Per jaar krijgen 70.000 thuiswonende kinderen te horen dat hun ouders gaan scheiden.
- Tachtig procent van de kinderen blijft bij de moeder wonen.
- Per jaar verliezen 10.000 kinderen het contact met hun vader als gevolg van de echtscheiding van hun ouders.
- Meer informatie over het echtscheidingsbemiddelingsbureau van Inge staat op www.scheidendoejesamen.nl.